

52. ԳՐԻՔՈՐԻ ԽԵՉԼԹԸ

Ժուկով-ժամանակով Թավրեզ քաղաքում ապրում էր մե հայ վաճառական: Էս վաճառականն ուներ իրեք տղա, մեծը՝ Ռաշիդ, միջնեկը՝ Սհազ, պստիկը՝ Գրիքոր անունով: Վաճառականը շատ էր ծերցել, էտ պաճառով էլ առտուրի գործը հանցնել էր մեծ տղին՝ Ռաշիդին, միջնեկ տղեն զբաղվում էր տնային գործով, պստիկը տասներսինգ տարեկան էր, ոչ մե գործ չէր անում, հիրա քեֆին ազատ ման էր զալում:

Մե օր էրկու մեծ ախպերը խորուրթ են անում:

Ռաշիդը Սհազին ասում ա.—Սհազ, մենք ախշատում ենք, մեր խերն ու ախպերը ձրի ուտում են, լավ չի՞ հըլնի բաժնվենք, թո ամեքը հիրա աբրուստի տերը դառնա:

Սհազն ասում ա.—Ես չուտ ի ուզում ասեմ, հըմա քցում ի էսօր-հէքուց: Դու էթաս զանազան երգրներ, վտանգի ենթարկվես, մե քանի կոպեկ ախշատես, ես տան բոլոր գործերը կատարեմ, վերչը բերենք չորսը տեղով ճիսենք: Արի հէսօր էթանք մեր խոր մոտը, ասենք, որ բաժնվում ենք, թո բաժնա, որը իմալ կաբրի, թո աբրի:

Գացին խոր մոտը, ասին, որ բաժնվում են:

Խերն ուզում էր ասա՝ չէ, մեկ էլ մտածեց, թե. «Ո՞նց ասեմ չէ, մե տեղ, որ իմ ու քո հընգավ, խարամ ա էտ տեսակ աբրուստը», ասավ.—Բալե՛ք ջան, որ ուզում եք բաժնվեք, բաժնվեք, հիրկուն նստենք, խորուրթ անենք, աբրանքը ճիսենք:

Հիրկուն սկսում են աբրանքը բաժնեն, հըմա ինչ տեսակ ճիսում են, վեջ ա հառաչանում:

Վերչը պստի տղեն՝ Գրիքորը, ասում ա.—Ընձի խոսկ կըխասնի՞, թողեք մե բան էլ ես ասեմ:

Էրկու ախպերը նեղանում են, ասում են, որ քո խելքի բանը չի աբրանք ճիսել, հըմա խերն ասում ա.—Ա՛յ տղերք, Գրիքորն էլ ա ախպեր, թո մե բան էլ էնի ասա, բա՛լե մե խելոք բան ա ասում:

Տղերքն ասում են՝ թո ասա:

Գրիքորն ասում ա.—Ախպերնե՛ր, մեր ունեցածը ես բաժնում եմ էս տեսակ. ունեցած արբանքը ու փողը մե օխպորը: Տները մե օխպորը, մեր խերն էլ մե օխպորը: Հառաչ դուք վերցրեք, ինչ ուզում եք, որը մնա, էն էլ ընձի, համաձա՞յն եք:

Ռաշիդն ասավ.—Ես առըտուրական եմ, ընձի փող ա պետք:

Սհազն ասավ.—Ես տան գործերով եմ զբաղվում, ընձի տները:

Գրիքորն ասավ.—Ընձիկ էլ իմ խերը:

Սհազն ասավ.—Էս տունն իմն ա, դե հելեք գացե՛ք:

Գրիքորն ու խերը հելան գացին: Քչեր էր, գացին հարևանի տունը մացին, հառավոտ հելան հրնգան ճամբա, գացին Սպահան քաղաքը: Ծատ գացին, թե չիչ, մե օր էլ ձեսօրին խասան Սպահան, մե դուքնի դուան մոտ նստան:

Էս վաճառականը ամոթու չորերը փոխեր էր, խին չոր էր խաքե, որ ճանչնող չըՀըլնի: Նստան չընի հիրկուն: Հիրկուն բոլոր դքընենը փագին գացին:

Էս դուքնչին մոտցավ, ասավ.—Ախպե՛ր մարթ, ես տենում եմ ձեսօրից չընքի հիմի էրկսով նստեր եք իմ դուքնի հառեչ ու վեր չեք կենում, խո մթկներիտ բան չըկա, թե՞ ծանոթ չունեք:

Էստեղ էս վաճառականն ասավ.—Ծանոթ չունենք:

—Դե որ ծանոթ չունեք, ես ձեզ ծանոթ,—ասավ դուքնչին,—էթանք իմ տունը: Ղոնախը, որ կա, Աստծունն ա, էսօր իմ դոնախն եք, իմ աչկի, իմ գլխի վրա տեղ ունեք, համմեցե՛ք, էթանք:

Խեր ու տղա հելան սուսուփուս հրնգան էտ դուքնչու հետևից, գացին ըտու տունը:

Դուքնչին խորն ու տղին լավ պատվեց, նստան շատ խոսացին հիրանց գլխի էկածից:

Էս դուքնչին տեսավ, որ դանախը շատ վառվուկ ա, ասավ.—Հայրի՛կ ջան, դու մե դարդ ունես, ասա տենամ ի՞նչ ա քո դարդը, գուցե դարման անել կանամ:

Վաճառականն ասավ.—Իմ դարդին դարման չի հըլնի, իմ սիրտը վառվուկ ա:

Տանտերը՝ դուքնչին շատ խնդրեց, էս մարթն ասավ.—Ախպեր ես, թե որդի ես, չեղի ասեմ իմ դարդը: Ես էս վաճառականն եմ, կարող ա իմ անունը լսեր ես, էս օյինն իմ տղերքը հանին իմ գլխը, ըտու խըմար էս սիրտս վառվուկ ա:

Դուքնչին էս վաճառականին ճանչցավ, շատ մեղադրեց տղերքին, հըմա ի՞նչ կաներ անի:

Դուքնչին կնգան ասավ.—Ա՛յ կնիկ, ի՞նչ անենք:

Կնիկն ասավ.—Մա՛րթ, քո գործն ա, ինչ ուզում ես, արա:

Դուքնչին ասավ.—Մե բան ասեմ, չընեղանաս:

Ղոնախն ասավ՝ ասա՛:

Դուքնչին ասավ. — Ես մինակ տղա եմ, ոնչ խեր ունեմ, ոնչ ախպեր, դու ընձի խեր, էս տղեն էլ ընձի ախպեր:

Խեր ու տղա համաձայնվան ու մացին էս դուքնչու տանը: Հընցավ իրեք ամիս: Դուքնչու կնիկը ծերունուն շատ լավ էր հիշկում: Շորերը ժամանակին լվալ էր տալում: Ճաշը ժամանակին խասցնում էր, մե խոսկով հիրա հարազատ խոր նման պախում էր: Տղին՝ Գրիգորին էլ էր լավ հիշկում: Փող էր տալում, որ բան-ման առնի, ինչ սիրտն ուզա, ոչ մե բանի կարոտություն չըքաշա:

Մե օր էլ, եփ խերը-տղա տանը մինակ մացին, խերը տղին ասավ. — Գրիգոր՛ր ջան, էս իրեք ամիս ա, մենք էս մարթի տանն ենք: Ի՞նչ անենք, որ լավ մարթի ենք հոսստ եկե, դու ջահել տղա ես, գնա մե ախշատանք քթի, դու էլ աշխատա՛, ամոթ ա էրկսով էլ պարապ նստենք:

Տղեն համաձայնվավ ու առավոտ վեր կացավ, գնաց քաղաքի շուկան: Շատերն էկան ֆայլա բռնին, տարան, հըմա էս տղեն պատիկ էր, տարող չըհելավ:

Գրիգորը հիրկուն թողեց փոր փոշման էկավ տուն:

Խերը խառցուց. — Ի՞նչ արիր, Գրիգոր՛ր, գործ ճարի՞ր:

— Ձէ՛, հայրի՛կ, էկան, հիշկացին վրես, թողին գացին, ասում ին՝ «էրեխա յա»:

— Բան չըկա, — ասավ խերը, — հէքուց էլ գնա՛:

Տղեն էտ օրն էլ գնաց, էլի հառաչի օրվա նման: Երորթ օրն էլ գնաց:

Էս օրը Գրիգորին մոտցավ մե ծեր մարթ, ասավ. — Տղա՛ ջան, ֆայլա՞ ես:

— Խա՛, պապե՛ ջան, գործ կա՞: Կգամ:

Բիձեն տղին տարավ քաղաքից դուս, մե մադուռ կար:

Էս մադուռի մոտ տղին ասավ. — Տղա՛ ջան, էս մադուռի պահակը ես եմ, էսօր գործ ունեմ, տեղ եմ էթում, կըմնաս էստեղ, հիրկուն ես կըգամ, հախտ կըտամ, կէթամ:

Տղեն նստավ չանքի հիրկուն: Մութն հընգավ, բիձեն չըկա: Նստավ ու քունը տարավ, քնավ:

Տղեն քնուկ էր, էյրազ էկավ:

Էյրազին էտ բիձեն ասավ. — Գրիգոր՛ր ջան, քո պարկած տեղը, որ փորես, ոսկի կա, կըհանես, կըտանես, դու էլ, խերտ էլ կապրեք:

Գրիգորը զարթնավ, տեսավ՝ Բափել չըկա:

Մտավ մադուռը, տեսավ, մե բախ կա, բախը վերցուց, էկավ, սկսեց փորել: Մեշու փորեց, թե չէ, բախը մե պինդ բանի առավ: Ձեռ տվեց, տեսավ կարասի բերան ա: Ձեռով խողը մե յան տվեց,

ձեռը կոխեց կարասը, տեսավ լինքը ոսկի յա: Մե ճանգ ոսկի խանեց, լցեց ջերը, խողը տվեց տեղը, հելավ գնաց տուն: Տնացիք հիրար ին խառնվե:

Դուքնչին ու հիրա կնիկը բանից խաբար չին, խորն ին խառնունում, խերն ասում էր.—Ես էլ չեմ հիմանում, թե հուր ա գացե:

Հրմա էտ վախտը տղեն ներս մտավ: Տնացիք շատ ուրիցան, որ էկավ: Ուարցորին պաճառը, տղեն հրմմեն դուզն ասավ, վեռչն էլ ջերից խանեց ոսկին, լցեց ստոլի վրեն: Ուերն ու դուքնչին մացին չիվար:

Որոչին էրկու մեչոք վերցեն, էթան ոսկին բերեն: Գացին մե կարասը դառտկին բերին, հրմա տեսան՝ էլի կողը մե կարաս կա: Էտ էլ դառտկին, տեսան՝ էլի մե կարաս կա: Էս տեսակ օխտը կարաս դառտկին: Սաղ քչեր չըքնան, չընքի լուս կրին, պրծան:

Ոսկին որ բերին տուն, խերը դուքնչուն ասավ.—Դու իմ ջոջ որդին ես, Գրիքորը պատեկ ա: Էս ոսկին դիր առըտուրի մեչ ախաշատա՛, Էս մե կարաս ոսկին էլ ծախսա՛, Էտ մադուռի մոտ մե մեծ վանք չինա՛: Էս ոսկին Աստծու տված է, մե մասն էլ ծախսենք աստվածային նպատակով, թե չէ ազահուծյունը լավ բան չի:

Դուքնչին ասավ.—Ա՛յ խեր, ես էտ փողին ձեռ չեմ տա, Էտի իմ պստի ախպոր բաժինն ա, պախենք, թո մեծնա, առտուր անա, աբրի, ինչ վերաբերվում ա վանք չինելուն, ես հէքուց կըսկսեմ Էտ աշխատանքը: Մե քանի փողըթի կըթնեմ, հախսները կըտամ, թո չինեն:

Ուերն ասավ.—Բալա՛ ջան, Էստեղ իմ ու քո չըկա, ինչ որ ունենք, ձեր էրկու ախպոր հավասար բաժինն ա, մեծը դու ես, դեկավարա՛:

—Լա՛վ,—ասավ դուքնչին ու սկսեց վանքի չինարարությունը: Մե քանի ամսվա մեչ վանքը պաղրաստեցին, գլխին էլ մե ոսկե խաչ տնգեցին, վարթապետներ, տերդերներ, տիրացուներ կանչեցին, ժողովուրթը սկսեց էթալ Էս վանքը:

Վանքի չինարարությունը վերջացնելուց հետո սկսում են մե ամարաթ էլ կառուցել Գրիքորի խըմար:

Պալատն էլ կառուցին: Հընցավ իրեք տարի: Էս քաղաքի թաքավոր Սուլյմանը մեռավ: Բերին Դովլաթ դուչ բաց թողին: Դովլաթ դուչը էկավ նստավ Գրիքորի գլխին:

Իշխանները չուզին, ասին.—Մենք Էս էրեխին չենք ենթարկվի:

Նորից դուչը բաց թողին: Էլի էկավ նստավ Գրիքորի գլխին: Էլի ղալմաղալն հընգավ: Գրիքորին տարան մե մարաք, քցին մուլթ տեղ: Դովլաթ դուչը երորթ անքամ բաց թողին: Գնաց, պտտաց, պտտաց, տեսավ Գրիքորը ժողովրթի մեչը չի, սկսեց դես-դեն ման գա:

Շատ ման էկավ, վեռչը մարաքը քթավ, ճանգերով տանիսը քանդեց, մտավ ներս, նստավ Գրիբորի գլխին: Էս անքամ ժողովուրթը դալմադալ արավ, թե մենք էլ հուրիչ թաքավոր չենք ուզում, կա-չըկա, մեր թաքավորը Գրիբորն ա: Բերին Գրիբորին առուք-փառուք թաքավոր դնոցրին:

Ըսուց ետո դուքնչին դնոցավ էս քաղաքի հառաչին վաճառականը: Թաքավորի տունը թնձա վանքին մոտ էր: Ամմեն օր խերը էթում էր վանքը, հիրա աղոթքն անում էր, վանքից դուս գալուց ետո ամմենն ախկատին մե ոսկի էր տալում, չանքի խասնում էր տունը:

Ըստոնք թո մնան ըստե, հիրանց չեֆն անեն, մենք խաբար տենք տունը մացած էրկու ախպորից՝ Ռաշիդից ու Սհազից: Խոր գնալուց ետո ըստոնց էրկու ախպոր գործը թարս գնաց: Մե օր ձինն ին գողնում, մե օր՝ եզը, մե օր կովի ոտն էր կողրվում, մե օր դուքանն ին թալնում: Մե խոսկով, մե տարվա մեչը սաղ հարստութունը շանը-գելի բաժին հելավ գնաց: Էրկուան էլ ախկատացան, դառցան ժովոկրան, հրնգան քուչեքը: Տները ծախին, էրկու ախպորը մնաց մե քոխտիկ, էտ քոխտիկի մեչ ին աբրում:

Էս ախպերները լսացին, որ Սպահան քաղաքում թաքավորի խերը հիրկուն ժամից դուս գալուց ետո ամմենն ախկատի մե ոսկի ա տալում, չանքի խասնում ա հիրա պալատը:

Ռաշիդը Սհազին ասավ.—Սհա'զ, դու մա'ց տունը, ես էթամ Սպահան, կարող ա բախտս կդրա մե տաս օր էթամ վանքի դուռը: Որ տասը ոսկի ստանամ, կըբերեմ, կըղենեք առըտուրի մեչ, գուցե բախտներս կդրա, նորից լավ աբրենք:

Սհազը համաձայնվավ, մնաց տունը, էրկսի հընդանիքը պախա, Ռաշիդը բռնեց Սպահանի ճամբեն:

Ռաշիդը գնաց խասավ Սպահան, քթավ թնձա վանքը ու գնաց դռան մոտ նստավ:

Հիրկուն թաքավորի խերը գնաց վանքը, հիր աղոթքն արավ, դուս էկավ, ճամբի էրկու յանն էլ ախկատները շարքով նստեի ին: Նստողների մեչն էր Ռաշիդը: Նա բոլորին մեկ-մեկ ոսկի տվեց, իսկ Ռաշիդին այդ օրը ոչինչ չըտվեց: Ռաշիդը խորը չըճանչցավ, հրմա խերը Ռաշիդին ճանչցավ: Ռաշիդը, որ տեսավ ոսկի չըտվեց, հե-լավ, հետևից վազավ, ձեռը պարզեց, նորից ողորմութուն ուզեց:

Խերն ասավ.—Հետևիցս արի':

Ռաշիդը ետևից գնաց մտավ պալատը:

Որ մտավ պալատը, կանչեց թաքավոր տղին, ախպորը նշանց տվեց, հրմա ախպերներն հիրար չըճանչցան:

—Էս մարթն ո՞վ ա,—հարցրեց Գրիբորը:

Հերն ասավ.—Լա՛վ հիշկա, կրճանջնաս:

Գրիքորն հիշկաց, հիշկաց, ախպորը ճանչցավ, փաթթվավ վզով: Էրկու ախպերն էլ, խերն էլ սկսին լալ: Ռաշիդը քարացել էր, տենալով խորն ու ախպորը: Մտկով չար բան հընցավ: Նա մտածեց, որ անպաճառ խերս մեզնից գոխտուկ ոսկի յա պախե, որ էսքան հարուստ են: Լա՛վ, հըլա կըտենանք:

Գրիքորը լանում էր, որ հինքը թաքավոր ա, հիրա ախպերները ժովոխկրան են: Բա էլ ի՞նչ ախպերովթուն, որ մեկը հարուստ հըլնի, մեկը՝ չնսիք:

Ուերը խառցուց Ռաշիդին, թե ո՞նց պատահավ, որ էտքան ախկատացան, տղեն մանդրամաս պատմեց հիրանց գլխի էկածը: Ուերն էլ պատմեց հիրանց գլխի էկածը: Ռաշիդին լավ չոր առան: ՍՀագին և էրկու ախպոր հընդանիքին լավ չորեր առան, փող տվին, հղրկեցին Թարվեզ, որ էթա համին բերա Սպահան, բոլորը մե տեղ աբրեն, ոսկի շատ ունեն:

Ռաշիդը էկավ տուն, տեսավ ախպերը խիվանդ ա, անոթի թուլցեր ա: Ծորերը տվեց, ուտելիք առավ, մե քանի օր պաղրաստվան ու ճամբա հընգան դեպի Սպահան: Սպահանում խերն ու ախպերը հիրանց խառաներին ու էրեխեքին լավ ընթունեցին, լավ օթաղներ տվին, նվերներ տվին, ուրխցան:

Որ տեսան հընդանիքը հավաքվավ, ախպերները պահանջին, որ Գրիքորը ամուսնանա: Գրիքորին մե լավ ախճիկ ուզին, օխտ օր, օխտը քչեր խառնիս արին, խառսը տուն բերին: Թաքավորի խերը խառնսից ետո մեռավ, արևը բաշխեց ձեզի:

Մե տարի ետո Գրիքորին մե տղա հելավ: Ուորոխպերները շատ ին սիրում էրեխին: Ըտոնց գործն էն էր, որ ամբոխձ օրը էրեխին հիրանց թևերի վրա ին խախծնում:

Տղեն դառցավ մե տարեկան:

Մե օր էլ Ռաշիդի ու ՍՀագի կնիկը խորովթ են անում՝ էրեխին մորթեն: Էտենց էլ անում են: Էրեխին մորթում են, դանակը դնում են մոր ջերը:

Հառավոտը վեր են հըլնում, տենում են էրեխեն մորթուկ: Վայվայն հընգնում ա պալատը: Թաքավորը մորթուկ էրեխեն կապում ա մոր դոչից ու դուս ա անում:

Ուխճ կնիկը էրեխեն վերցում ա, հընգնում մեչեքը:

Մեչի մչով էթում ա, էթում, տենում ա մե տեղից ծուխ ա բանցրանում: Էթում ա թքա ծուխը: Ծխին չըխասուկ մե պստի հառու յա պատահում, մտածում ա էրեխի արունները լվա, մե փոս փորա, էրեխեն թաղա, ետո էթա տունը, տենա որը կա: Էրեխեն դոչից հառցկում ա, դնում ա ջետինը, կդրուկ տեղը լվում ա, մեկ էլ տե-

նում ա հրեխենն անչկերը բացեց: Մերը ուրախութունից լնլում ա ու տղին էտ ջրով լողացնում:

Տղեն հըլնում ա, նստում, մոր խետ խաղում:

Մերն հրեխին փաթթում ա, չկում ու դուզը էթում ա ծխի յանը: Տենում ա մե սիրուն, էրկու հարգանե պալատ ա, հնայթի դռան մոտ էրկու շուն ա նստուկ: Ծները, որ մորն ու տղին տենում են, դռան մոտից հըլնում են, էթում են մե յան: Մեր ու տղա ներա են մտնում, տանտերը շատ լավ ընթունում ա, էստեղ աբրում են:

Հընցնում ա մե ժամանակ, թաքավորը կնգա խըմար շատ տխրում ա, ասում ա. «էս ինչ բան էր, ես արի: Առանց քննելու, առանց խառցնելու խեխճ կնգան դուս արի, մեռելն էլ տվի ձեռը: Բն էս հելավ արթարութո՞ւն, էս բանը Աստված կրվեցնա՞»:

Մտածեց, մտածեց, գահը հանցնեց վազրին, հելավ հընգավ ճամբա, դուզը մեչեն: Թաքավորն էլ ծուխը տեսավ ու գնաց ծխի յանը: Հիրկուն ախպերներն էկան տուն, գացեր ին ման գալու: Վազիրը պատմեց, թե հընչի ա թաքավորը գնացե:

—Վայ, վայ,—ասին ախպերները:—Մեր թաքավոր ախպերն էթա հիրա մեռելը լն, ման գա, մենք տունը նստե՞նք: Էլ ի՞նչ ախպերութուն: Քչերով հելան խառցրին՝ ախպերը որ յանն ա գնացե, հընգան ճամբա: Կնանիքը մացին չանքի լուս, տեսան հիրանց մարթիքը գացին, չեկան, հիրանք էլ հրեխեքը թողին տուն, հելան հընգան ճամբա, հիրանց մարթիքին ման գալու:

Էսենց հիրար հետեից գացին, գացին, խասան էստեղ, տեսան որտեղից ծուխ ա դուս գալում:

Թաքավորը գնաց, խասավ էտ տանը, տեսավ հիրա կնիկը հրեխենն ձեռին թոցնում ա: Մնաց չիվար:

«էս կնիկը, որ հրեխենն մորթող հըլներ, հիմի հընչե՞ր խախցնում, ուրեմն մեղավորն իմ կնիկը չի»:

Ծները, որ տեսան թաքավորը գալում ա, դռնից եռացան, թաքավորը գնաց, հընգավ կնգա ոտները, ասավ.—Ես արի, դու մի՛ արա:

Կնիկը մարթին բանցրցուց, թե թեի տվին, գացին տունը: Տնատերը շատ ուրխցավ:

Հառավոտ տեղ խասան ախպերները, հիրկուն էլ՝ ախպերների կնանիքը: Թաքավորն ուզեց դատ անել:

Տանտերն ասավ.—Թաքավորն ապրած կենա, իրավո՞ւնք տուր, ես դատ անեմ:

Թաքավորն իրավունք տվեց:

Տանտերը կանչեց չներին, ասավ.—Զանգի՛, Զրանգի՛, քթե՛ք հրեխենն սպանողին:

Ծները թուան, մեկը բռնեց մե ականոր կնգան, մեկը բռնեց մեկել ականոր կնգան:

Տանտերն ասավ.—Թաքավորն ապրած կենա, հես են քո հրե- խեն սպանողները:

Թաքավորը մտածեց, ձեն չարավ:

Ռաշիդը վեր կացավ, ասավ.—Ի՛մ Թաքավոր ականեր, ես քո մեծն եմ, իրավունք տուր, տաս բոպե ես դառնամ Թաքավոր:

Թաքավորն ասավ՝ իրավունք ա:

Ռաշիդը տանտիրոջը պատմեց, թե հիրանք իչքան վատութուն են արե հիրանց խորն ու ականորը, իսկ խերն ու ակաները իչքան ներող են հելել:

Էտքանից հետո էս անսկամները մորթեցին անմեղ էրեխին: Բոլորը նախանձից են արե:

Ես հրամայում եմ էրկուսին էլ բալթով կտոր-կտոր անեն, թա- լեն չներին:

Տանտերն ասավ.—Թաքավորի՛ ականեր, իմ չները մարթի միս չեն ուտում, հրմա, եթե իրավունք ա, չները դատաստան կանեն:

Ասավ՝ էտ իրավունքը տալում եմ:

Տանտերը չներին անկով արավ: Ծները կնանիքի բոգից բռնին, խեխտին, չպրտին:

—Իմ Թաքավորութունը վերչացավ,—ասավ Ռաշիդը:

Ըտուց ետո հելան տանտիրոջն էլ հրավիրեցին, էկան պալատը: Էրեխին կնքին: Մեչի միչի տանտերը հելավ քավոր: Երգնքից հըն- գավ իրեք խնձոր, իրեքն էլ տվին էն էրեխին:

